

I. ĐỌC HIỂU (3,0 điểm)

Đọc đoạn trích:

- (1) Nhạc làm trong rừng em hát giữa Trường Sơn
Người sốt rét hát cho người sốt rét
Đường ngổn ngang đường đất còn cháy khét
Cây mát cho người, người mát cho nhau.
- (2) Nhạc ở trong đàn đàn có gì đâu
Rừng bỗng chao nghiêng trước sợi dây mỏng mảnh
Người bỗng bòn chồn tốt tươi náo động
Tay vẫy tay mình mà tưởng nắm tay ai.
- (3) Em hát về rừng em hát về cây
Em hát về người đang nghe em hát
Anh bỗng quên vừa qua cơn sốt
Rừng bỗng quên vừa trận bom đau.
- (4) Anh vịn vào tiếng hát vượt gian lao
Những năm Trường Sơn bạn bè trong treo quá
Tiếng hát đi rồi căn hầm còn đó
Thành chiếc hộp đàn giữa lòng đất âm sâu.
- (Trích *Tiếng hát trong rừng*, Hữu Thịnh, Trường Sơn –
Đường khát vọng, NXB Chính trị Quốc gia, 2009)

Thực hiện các yêu cầu sau:

Câu 1. Xác định phương thức biểu đạt chính được sử dụng trong đoạn trích.

Câu 2. Tìm những từ ngữ, hình ảnh thể hiện sự đổi thay của thiên nhiên và con người trước âm thanh tiếng đàn ở khổ thơ (2) và (3)?

Câu 3. Nêu tác dụng của biện pháp tu từ nhân hóa được sử dụng trong khổ thơ (3).

Câu 4. Nội dung câu thơ *Anh vịn vào tiếng hát vượt gian lao* có ý nghĩa như thế nào với anh/chị?

II. LÀM VĂN (7,0 điểm)

Câu 1 (2,0 điểm)

Từ nội dung văn bản ở phần Đọc hiểu, anh/chị hãy viết một đoạn văn (khoảng 200 chữ) bàn về sức mạnh của tinh thần lạc quan trong cuộc sống.

Câu 2 (5,0 điểm)

Trong tùy bút *Người lái đò Sông Đà*, nhà văn Nguyễn Tuân viết:

Con Sông Đà tuôn dài tuôn dài như một áng tóc trữ tình, đầu tóc chôn tóc ẩn hiện trong mây trời tây Bắc bung nở hoa ban hoa gạo tháng hai và cuồn cuộn mù khói Mèo đốt nương xuân. Tôi đã nhìn say sưa làn mây mùa xuân bay trên Sông Đà, tôi đã xuyên qua đám mây mùa thu mà nhìn xuống dòng nước Sông Đà. Mùa xuân dòng xanh ngọc bích, chứ nước Sông Đà không xanh màu xanh canh hến của Sông Gâm Sông Lô. Mùa thu nước Sông Đà lừ lừ chín đỏ như da mặt một người bầm đi vì rượu bữa, lừ lừ cái màu đỏ giận dữ ở một

người bắt mẫn bực bội gì mỗi độ thu về. Chưa hề bao giờ tôi thấy dòng Sông Đà là đen như thực dân Pháp đã đẽ giữa con sông ta ra đổ mực Tây vào mà gọi bằng một cái tên Tây láo lếu, rồi cứ thế mà phiết vào bản đồ lai chữ.

Con Sông Đà gọi cảm. Đối với mỗi người, Sông Đà lại gọi một cách. Đã có lần tôi nhìn Sông Đà như một cố nhân. Chuyến ấy ở rừng đi núi cũng đã hơi lâu, đã thấy thèm chỗ thoáng. Mãi bám gót anh liên lạc, quên đi mất là mình sắp đổ ra Sông Đà. Xuống một cái dốc núi, trước mắt thấy loang loáng như trẻ con nghịch chiếu gương vào mắt mình rồi bỏ chạy. Tôi nhìn cái miếng sáng loé lên một màu nắng tháng ba Đường thi “Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu”. Bờ sông Đà, bãi Sông Đà, chuồn chuồn bướm bướm trên Sông Đà. Chao ôi, trông con sông, vui như thấy nắng giòn tan sau kì mưa dầm, vui như nổi lại chiêm bao đứt quãng. Đi rừng dài ngày rồi lại bắt ra Sông Đà, đúng thế, nó đằm đằm ẩm ẩm như gặp lại cố nhân, mặc dầu người cố nhân ấy mình biết là lắm bệnh lắm chứng, chốc diu dàng dấy, rồi lại bần tỉnh và gắt gỏng thác lũ ngay đấy.

(Ngữ văn 12, Tập một, NXB Giáo dục Việt nam, 2020, tr. 190-191)

Anh/chị hãy phân tích đoạn trích trên; liên hệ hình ảnh sông Đà trong đoạn trích với hình ảnh sông Đà được miêu tả ở mặt ghềnh Hát Loóng để nhận xét phong cách nghệ thuật độc đáo của nhà văn Nguyễn Tuân.

..... HẾT